

8-9 Interview

Nieuwe universiteitshoogleraar
Michel Dumontier

13 Marietje

De uitspraak 'ik hou van jou
omdat je speciaal bent' is onwaar

7 Struggle

Students on inequality of
opportunity

10 ME-patients

Opinion: the risk of creating
a new myth

observant|26

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 37 | 23 maart 2017

nl

Maastricht strenger op aantal studentenpanden per straat

*Maastricht verscherpt de regels rondom kamer-
gewijze verhuur: het maximale aantal toege-
stane studentenpanden per straat wordt lager en
voortaan moeten er tussen twee studentenhu-
izen minimaal vier 'gewone woningen' liggen.*

Om een opeenhoping van studentenhuizen te voorkomen, voert het stadsbestuur van Maastricht, net zoals onder meer Tilburg, een 'afstandscriterium' in. Het was een wens die al eerder werd geopperd door verschillende buurten, zoals Brusselsepoort waar, bijvoorbeeld in de Franquinetstraat en aan het Orleansplein, het ene studentenpand aan het andere grenst. Het afstandscriterium geldt alleen voor nieuwe vergunningaanvragen en loopt bij wijze van proef tot en met 1 januari 2019. Bovendien geldt het niet voor het centrum. Deze maatregel wordt toegevoegd aan het beleid voor 'het splitsen en omzetten van woningen' dat de gemeente in juli 2015 vaststelde. Na een aantal verhitte discussieavonden en protest – vooral vanuit buurtplatforms uit studentrijke wijken – kwamen er vorig jaar aanvullende regels waarvan het straatquotum het opzienbarend-

ste was: per straat werd een bepaald percentage studentenwoningen vastgesteld. De norm was 30 procent voor wijken rond de binnenstad en 15 procent voor buitenwijken zoals Limmel en Heer. Nu wordt dit verlaagd naar respectievelijk 20 en 10 procent. In de binnenstad geldt er geen maximum.

Aanleiding voor de aanpassing: een rekenfout. Het stadsbestuur ging – op basis van administratief onderzoek en dus zonder exact te tellen – verhoudingsgewijs van meer studentenpanden uit dan er werkelijk waren. Dat is nu op basis van een reële telling, allereerst in de wijken Brusselsepoort, Limmel en Belfort, bijgesteld. Daaruit blijkt dat het werkelijke percentage in een aantal straten veel lager is dan het percentage waar het college in de zomer vanuit ging. Zouden ze het bij de quota van 30 en 15 procent hebben gehouden, dan gaf dat ruimte voor meerdere studentenkamers en zou de druk op een groot aantal straten weer toenemen.

In 2018 worden alle maatregelen voor het splitsen en omzetten van woningen geëvalueerd.

Wendy Degens

Werkloosheid onder UM-alumni daalt, maar niet bij elke studie

*Het gaat beter met de afgestudeerden van deze
universiteit: de werkloosheid onder hen daalt
gestaag, al blijven psychologie en vooral rechten
sterk achter. Andere universiteiten doen het
trouwens vaak net even beter.*

Niet alle instellingen zijn vertegenwoordigd in de cijfers van de Nationale Alumni Enquête over 2016. De UM kan voor dat jaar slechts vergeleken worden met vijf andere: Rotterdam, Tilburg, Groningen, Nijmegen en Wageningen. Die laatste springt er in negatieve zin uit. In 2015 lag de werkloosheid onder afgestudeerde Wageningse masters boven de negen procent, in '16 nog steeds boven de acht. De UM scoort met respectievelijk 6,9 procent in 2015 en 6,6 in 2016 iets boven het gemiddelde van deze zes universiteiten, dat vorig jaar op 5,8 procent lag.

Maar dat wil niet zeggen dat elke faculteit binnen de UM even goed presteert, integendeel bijna. De meerderheid zit ruim onder de zes procent, terwijl rechten en psychologie juist hoge en zelfs stijgende werkloosheidscijfers laten zien: boven de 14 procent, rechten 14,6. In 2015 zaten beide nog op 10,3 procent.

Die cijfers zijn binnen de UM nog wat nader geanalyseerd. Voor de psychologen leverde dat niet veel nieuws op, voor de juristen des te

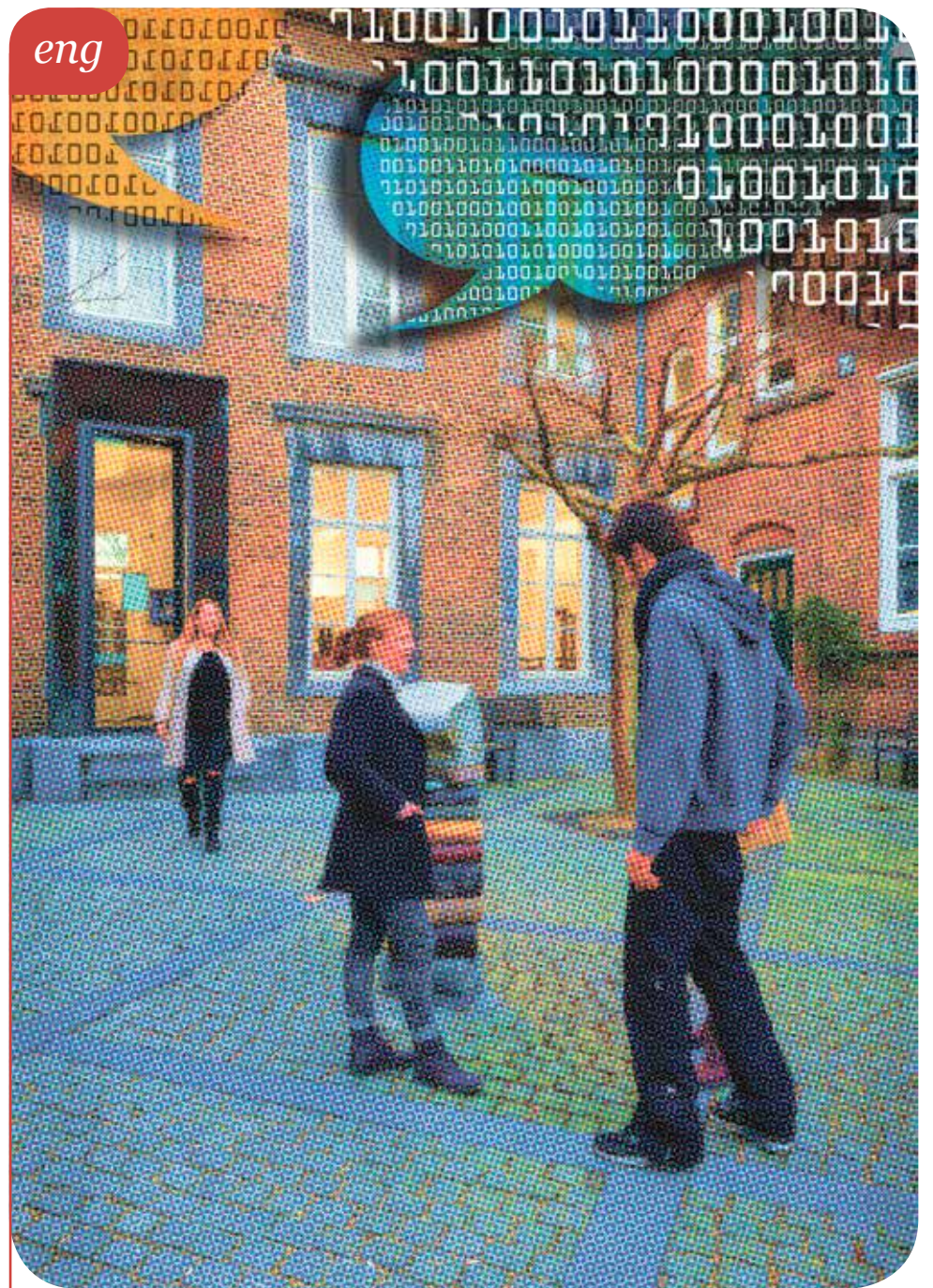
meer. Bij hen blijken vooral de Nederlandstalige programma's magere vooruitzichten op werk te geven. Bijna een op de vijf afgestudeerde masters (19,4 procent) had vorig jaar geen baan. De Engelstalige programma's scoren veel beter, gemiddeld 6,9 procent.

Bij de rechtenfaculteit is men enigszins verbaasd over deze nieuwe hoge werkloosheidspercentages; het jaar daarvoor lagen ze veel lager, zegt directeur Marlies van Dongen: "We gaan er achteraan." Tijdens de bespreking van de cijfers in de strategiecommissie van de universiteitsraad, vorige week, plaatste de voorzitter van het college van bestuur, Martin Paul, vraagtekens bij de statistische waarde ervan. Dit omdat slechts een kwart van de recente alumni meedeelde aan de enquête. Verder wees hij erop dat de zwakkere score van de UM ten opzichte van de zusterinstellingen ook te verklaren kan zijn door het grote aantal buitenlanders dat hier studeert: "In Zuid-Europa is de werkloosheid hoger, en die alumni tellen ook mee in dit onderzoek."

Paul benadrukte dat tegen de zomer nieuwe en waarschijnlijk betrouwbaardere werkloosheidscijfers zullen verschijnen van het eigen UM-instituut ROA (onderwijs en arbeidsmarkt).

Wammes Bos

eng

A new bachelor programme focuses on our digitised society Photo: Joey Roberts/ Design: Simone Golob

'Digital Transformations' to be the third FASoS bachelor's

*Digital Transformations will be the third
bachelor's programme at the Faculty of Arts and
Social Sciences, opening its door - if everything
goes according to plan - in 2019. This is a "work-
ing title", emphasises dean Sophie Vanhoonacker,
for an interdisciplinary programme aimed
at providing insight into a variety of ethical,
political, cultural and social issues arising in our
increasingly digitised society.*

An "open call" within the faculty last autumn led to seven proposals for new bachelor's programmes, three of which eventually passed the pre-selection stage. The main selection criteria included interdisciplinarity, a match with existing faculty research programmes, links with social issues, appeal to future students, and career opportunities for graduates. This was followed by discus-

sions with experts both within and outside the faculty/UM, resulting this month in the choice of the bachelor's of Digital Transformations. "Our world is digitising rapidly and the use of all those apps, robots, Facebook and masses of stored data create issues to which society does not have any answers yet. To give an example: insurance companies are apparently trying to determine risks based on Facebook postings. Suppose they see someone regularly eating a hamburger; they might conclude that this person runs a higher risk of obesity. That would be improper use of information." The new bachelor's programme will focus on ethical, cultural, social and political issues relating to digitisation. It is not just a programme run by FASoS departments and research groups (the leader being

To be continued on page 5

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Dit meisje
is mijn
eindbestemming”

Naam: Thomas Vaessen (23, Heerlen) * **In het dagelijks leven:** masterstudent fundamentele neurowetenschap, derdejaars geneeskunde, derdejaars Nederlands recht, u-raadslid
* **Burgerlijke staat:** relatie sinds twee jaar * **Woont in Heerlen**

Foto: Loraine Bodewes

Ik kan niet kiezen. Jawel, maar ik vind een brede oriëntatie belangrijk voor je persoonlijke ontwikkeling, daarom doe ik drie studies. Ik begon met een bachelor biomedische wetenschappen omdat ik was uitgeloot voor geneeskunde. Toen ik daar een jaar later wel mee mocht beginnen, ben ik geneeskunde erbij gaan doen. Omdat ik nog steeds een groot gapend gat in mijn rooster had, koos ik voor Nederlands recht. Dat is een passie van me. Ik wil er niet in verder, maar het is handig om er iets van af te weten en zorgt voor afwisseling. Mensen staan er vaak van te kijken dat ik drie studies doe, maar ik pik dingen snel op. Als ik iets lees dan weet ik het. En het zijn maar twaalf contacturen per studie in de week. Eén studie is geen uitdaging. Daarbij vind ik het heel leuk. Dat is belangrijk, als je hart er niet in ligt, breekt het je op.

Over tien jaar. Uiteindelijk wil ik arts worden. Ik ben erg geïnteresseerd in de geest, dus ik neig naar neurologie, neurochirurgie of psychiatrie. Onderzoek vind ik ook heel leuk, ik heb er al wat ervaring mee opgedaantijdens mijn bachelorscriptie biomedische wetenschappen, het honnorsprogramma van geneeskunde en nu voor mijn masterscriptie. Als arts kun je makkelijk onderzoek naast je patiëntenwerk doen. Over tien jaar ben ik ook getrouwd met mijn vriendin. Ik denk dat we in Heerlen wonen, dichtbij het ziekenhuis. Ik hoef geen groot huis of een dikke auto, om dat soort dingen geef ik niets. Walgelijk, als mensen dat alleen najagen. Kinderen hebben we ook. Hoeveel? Zoveel als er slaapkamers in het huis zijn.

Ik geloof in... naastenliefde. Niet voor je eigen profijt gaan, maar aan elkaar denken, zorg dragen voor anderen. Dat mis ik in de samenleving, er is weinig solidariteit. Zwakkeren moeten het zelf uitzoeken. Daarom heb ik voor geneeskunde gekozen, ik wil mensen helpen. Als neurowetenschapper kun je dat ook, door bijvoorbeeld een nieuw medicijn uit te vinden, maar als arts zie je het resultaat direct terug.

Er is geen fijnere plek dan thuis. Dat is zeker zo. Ik woon nog bij mijn ouders, omdat het heel gezellig is en ook omdat het financieel beter uitkomt. We doen altijd van alles samen. Ik zou niet weten wat ik zonder mijn familie moest. Met mijn zusje kijk ik graag series; *Game of Thrones* en de *Walking Dead*. Mijn moeder wil het liefste dat we pas het huis uitgaan als we trouwen. Ik heb niet het gevoel dat ik iets mis doordat ik niet op kamers woon. Uitgaan is niet mijn ding. Ik heb nog nooit een druppel alcohol aangeraakt. En waarom zou ik eenzaam en alleen op een klein kamertje gaan zitten als we thuis ruim wonen?

Ik ben een goede vriend omdat... ik altijd tijd vrijmaak voor mijn vriendin en alles voor haar over heb. Ik hou ervan om haar te verrassen. Mijn dag fleurde op als ik een glimlach op haar gezicht kan toveren. Dit meisje is mijn eindbestemming. Toen ik haar voor het eerst zag was het alsof een auto tegen de muur knalde. We hebben elkaar ontmoet in de trein. Ik vroeg haar of ik haar ergens van kende, we bleken op dezelfde middelbare school te hebben gezeten. Die avond plaatste ik een quote op mijn Facebookpagina: *Life is like a puzzle and I just found the piece that makes it all fit together.*

Moelijkste periode in mijn leven. Toen ik acht was, kreeg mijn vader een hersenbloeding. In het ziekenhuis gaf de arts hem bloedverdunners, iets wat je nooit moet doen bij een hersenbloeding. Diezelfde avond werd hij met spoed naar de operatiekamer gebracht. Daar hebben ze zijn leven gered, maar hij is nooit meer helemaal de oude geworden. Zijn persoonlijkheid is veranderd. Dat heeft mijn beslissing om arts te worden zeker beïnvloed. Ik wil levens redden, als iemand een naaste verliest dan maakt dat alles kapot.

Gelukkigste periode in mijn leven. De dag dat ik mijn vriendin ontmoette.

Laatste boek? De Koran, op aanraden van een vriend. Ik

wilde zelf lezen waar alle ophef over gaat, zijn het niet verkeerde interpretaties? Het is geschiedenis, poëzie en net als de Bijbel een boek waar je veel levenslessen uit kunt halen, waar normen en waarden vandaan komen. Ik geloof in God, ben katholiek opgevoed. Maar ik vind het lastig om te zeggen wat nou de waarheid is, daar verdiep ik me in.

Flirten maakt het leven leuker. Nee, daar ben ik helemaal niet van. Ook niet toen ik nog geen relatie had. Ik ben heel romantisch ingesteld, vind dat je moet wachten op je droomprinses.

Grootste ergernis? Racisme, onverdraagzaamheid, polarisatie. Iedereen is zo blij dat de PVV niet de grootste is geworden, maar ze zijn wel de tweede partij van het land. Er wordt te weinig met de mensen gepraat. Als universiteitradslid probeer ik dat wel te doen. Als ik hoor dat er een probleem is, ga ik naar iemand toe. Dat neemt al veel onvrede weg. Of ik de politiek in wil? Ik zit bij het CDA, maar ik voel me geen politicus. Dat is een andere mind-set. Daarbij zou ik het arts-zijn niet willen opgeven.

Droomreis? Ik hou van de zee en berglandschap, dus Spanje, Zuid-Frankrijk of Marokko lijkt me wel wat. Ik heb nog maar weinig gereisd. De afgelopen jaren waren mijn zomers gevuld met stages. Medestudenten gaan naar het buitenland voor stages, maar ik zit met de aanwezigheidsplicht voor mijn andere studies. De universiteit houdt daar geen rekening mee. Ik loop bij geneeskunde een jaar uit, omdat ik een blok opnieuw moest doen. Je mag maar één les missen in tien weken, ik was twee keer afwezig. Ik had ook eens drie tentamens op hetzelfde moment. Die mocht ik alle drie maken, maar wel binnen de tijd van één tentamen. In plaats van negen uur, had ik dus drie uur de tijd. Gelukkig haalde ik er toch nog twee.

Commissie: zet basisbeursgeld in voor prestatieafspraken nieuwe stijl

Studenten en universiteiten tegen plan Van de Donk

Gebruik de honderden miljoenen van de afgeschafte basisbeurs voor een nieuw soort prestatiebekostiging in het hoger onderwijs: wie het goed doet op gebied van onderwijs én onderzoek én valorisatie, krijgt extra geld. Dat schrijft een speciale commissie deze week. Studenten, hogescholen en universiteiten reageren vol ongeloof. Ook demissionair minister Bussemaker is kritisch.

De afgelopen vijf jaar liep er een groot 'experiment' met prestatiebekostiging in het hoger onderwijs. Universiteiten en hogescholen moesten afspraken maken met het ministerie van Onderwijs over de doelen die ze wilden bereiken. Wie die niet haalde, zou een deel van zijn bekostiging verliezen. Dat is zes hogescholen overkomen.

Een commissie onder leiding van Wim van de Donk, commissaris van de Koning in Noord-Brabant en hoogleraar bestuurskunde in Tilburg,

heeft het experiment geëvalueerd en haar bevindingen afgelopen maandag gepresenteerd in het rapport *Van afvinken naar aanvonken*.

Het belangrijkste advies: ga door met de prestatieafspraken, maar doe het beter. Het ging nu nog te veel over de cijfers, soms leek het wel afvinken. Wat moet er veranderen? De minister moet een visie schetsen op het hoger onderwijs en onderzoek waarop onderwijsinstellingen hun plannen - die ze nadrukkelijk in samenspraak met medewerkers en studenten en met oog voor de buitenwereld maken - moeten baseren. Een nieuwe commissie, KIHOS Kwaliteit en Innovatie Hogeronderwijsstelsel, zal eens in de vijf jaar de plannen doorlichten. Wie een doordacht instellingsplan heeft, krijgt extra geld, afkomstig van de basisbeursgeld.

De commissie adviseert bovendien om 7 procent van de huidige bekostiging apart te houden (net als de afgelopen jaren gebeurde bij de pres-

tatieafspraken) en dat geld te gebruiken voor 'missiebekostiging': zo kun je voorkomen dat onderwijsinstellingen allemaal dezelfde 'missie' kiezen.

"Dit is verbijsterend", reageert LSVb-voorzitter Jarmo Berkhout. "De basisbeurs is wegbezuinigd om te investeren in onderwijs, maar met de voorstellen van deze commissie gaan studenten daar helemaal niks van terugzien." "Deze commissie heeft wel plaatjes van studenten in het rapport gezet, maar daar houdt de studentbetrokkenheid wel op", sneert ook ISO-voorzitter Jan Sinnige. Volgens hem wil Van de Donk dat universiteiten en hogescholen ook onderzoek en samenwerking met externe partijen gaan financieren "op kosten van de student".

Ook de universiteiten zijn "tegen de uitbreiding van de prestatiebekostiging en evenmin staan zij te juichen voor een permanente nationale commissie, zoals in het rapport wordt voorgesteld",

aldus een reactie. Voorzitter Karl Dittrich van universiteitenvereniging VSNU: "Voor de verbetering van de kwaliteit van het onderwijs is het dreigen met financiële consequenties niet heilzaam."

De universiteiten scharen zich eveneens achter de kritiek van de studenten op de besteding van de basisbeursgeld.

In een korte brief aan de Tweede Kamer benadrukt Bussemaker dat het basisbeursgeld bedoeld is voor de verbetering van het hoger onderwijs. "Ik zie geen reden daarvan af te wijken." Verder houdt ze zich op de vlakte. Ze prijst de commissie en spreekt van "waardevolle aanbevelingen voor de inrichting van toekomstige kwaliteitsafspraken". Besluitvorming laat ze aan een nieuw kabinet over.

HOP, Bas Belleman

Soep, regen en bij vreemden op bezoek

Moe, maar voldaan, zo zien de studenten in de zaal van de Innbetween er zaterdagavond uit. De hele dag hebben ze klusjes opgeknapt voor ouderen en hulpbehoevenden tijdens de eerste Maastrichtse Dag zonder Compromis. Het idee komt uit Oost-Europa, waar gemeenten en vrijwilligersorganisaties dit soort dagen organiseren.

Het is even spannend voor de organisatie (Innbetween, Serve the City en Lux ad Mosam). Het is 9 uur 's ochtends en de regen komt met bakken uit de lucht. Komt er iemand opdagen? Maar er druppelen zo'n vijftig studenten en een familie binnen. Voordat ze aan de slag gaan, worden er kennismakingsspelletjes gespeeld. Het gezelschap is internationaal: van Nieuw-Zeeland tot Aken, van Vietnam tot Peru. Ze worden in groepjes ingedeeld en gaan op pad.

Het eerste adres is een makkie voor Team B - bestaande uit de Sloveense Ana Tisov die in Maastricht werkt als civiel ingenieur, de Nederlandse Jorian Hendriks die in India is opgegroeid en masterstudent Human Decision Making Lara Shorinmade uit Birmingham. De man in kwestie blijkt het klusje zelf al te hebben geklaard.

Op naar het volgende adres. Ook daar ligt geen werk. Het terras moest schoongemaakt worden,

maar met die regen is het volgens eigenaresse Lisa Bogers ("volgende week 72") echt geen doen. "Ik werkte vroeger ook altijd in weer en wind en nu heb ik twee nieuwe heupen en een gedisloueerde schouder." Ze haalt het team naar binnen voor een kom kippensoep.

Bij het volgende adres kunnen ze dan eindelijk aan de bak. De tuin en schuur moeten opgeruimd worden. Als de werkers de schuurdeur opentrekken, overvalt de rommel hen bijna letterlijk. Er wordt afval weggebracht, geharkt en geveegd tot de bodem van de schuur in zicht

is. Het valt het groepje op dat de eigenaars niet meehelpt. Hendriks: "Ze zitten daar op de bank, ze kunnen toch wel even een praatje met ons maken?"

Na de lunch in de Innbetween, haalt Team B een kelder leeg, maken ze een horkozijn en lappen ze ramen. Dat laatste moet een paar keer opnieuw. Een cameraman die promotiemateriaal maakt over het contact tussen ouderen en studenten zet het op film. "Wil je het raam even half dicht doen? Ja, en nu nog een keer." De vrouw die er woont, wil zelf niet op beeld. "Maar je kon wel

zien dat ze blij was dat we er waren", merkt Tisov op. "Ze praatte heel enthousiast in de telefoon." Weer terug bij de Innbetween delen de deelnemers hun verhalen tijdens het avondeten. Het was een leerzame dag, vindt iedereen. Ze hebben inzicht gekregen in lokale armoede, eenzaamheid en vooral de waarde van vrijwilligerswerk. Sommige studenten hebben zelfs telefoonnummers uitgewisseld met de mensen die ze geholpen hebben.

Freya Tilleman

Als de UM 3.700 medewerkers heeft, dan waren er daarvan minstens 2.400 kiesgerechtigd. We hebben immers nogal wat buitenlandse collega's.

Als het opkomstpercentage van Maastricht, zijnde 77 procent, op de UM-werknemers wordt toegepast, zouden 1.848 hiervan daadwerkelijk zijn gaan stemmen. Vermoedelijk meer, want veel hoogopgeleiden. Maar ze wonen niet allemaal in Maastricht, dus we houden het op 77 procent.

Als we constateren dat de PVV met 18,3 procent Maastrichts grootste partij is geworden, dan zou in theorie 18,3 procent van de UM-staf voor de blonde padvinder gekozen hebben. Gezien de samenstelling van de groep, zal dat percentage wel minder zijn. Dus, vooruit, we maken er de helft van: 9 procent stemde PVV. Dat zijn nog steeds 185 mensen. (Statistici:

wees coulant.)

En waar zijn die? Ik zoek de kast waaruit nog niemand is gekomen. Bij het handen wassen op het toilet, vraag ik me af of de dame naast mij er een is. Hoe zou dat voelen, lekker stout? Iets doen waar de gemiddelde universiteitsmedewerker schande van spreekt. Moslim-bashen vanuit de kast. Ja zeggen, nee doen. Toneel spelen bij de koffiemachine, als collega's geschokt en verbijsterd spreken over het hoge PVV-gehalte in onze stad.

Ik kan er met mijn verstand niet bij en dat is ook niet de bedoeling: het is geen kwestie van verstand, maar van gevoel, bij voorkeur onder de gordel, dat mensen tot deze keuze gebracht moet hebben. Want aan het kattenbelletje dat voor partijprogramma moest doorgaan, kan

Stemkast

het toch niet gelegen hebben, lijkt me.

Wie kan er in hemelsnaam gedacht hebben dat onze toch al zo gezapige en brave provinciestad met de PVV beter af zou zijn? Waar zit de pijn dan?

Vast niet bij het feit dat we afgelopen week overspoeld werden door buitenlandse bezoekers die flink hun portemonnees trokken om in horeca en andere middenstand te besteden na hun bezoek aan de TEFAF. Of door de liefhebbers die 's zomers vanuit de hele wereld naar de Vrijthofconcerten van Rieu komen.

Dan kunnen het alleen maar klachten over de studenten zijn, toch? Maar of de PVV nou de oplossing heeft voor het op onjuiste dagen buiten gezette vuilnis, betwijfel ik.

Ik zie uit naar het resultaat van de gemeente-

raadsverkiezingen van 2018.

Ellen Krijnen, Senior Advisor Marketing and Recruitment, the Netherlands

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Myth Busters

Myth: Age is a heavy burden

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“No matter how old you are, your body will continue to react to exercise stimuli”

Movement scientist **Lex Verdijk** would first like to clarify what he means by heavy burden. “That you can no longer carry out certain functional tasks or that it requires great effort. Shopping, climbing stairs, getting up from a chair.” Because, he says, it is undeniably true that ageing is accompanied by physical deterioration. “Sports performance gets less. I believe that the marathon record for centenarians is eight hours, which corresponds to walking at a brisk pace. But the fact that someone of that age is capable of walking a little more than 42 kilometres, tells us something. Ailments can be prevented to a certain extent.”

How should you do that? In the same way in which you see young people improve their fitness: by exercising. “Physically, we are at our best between 25-30 years of age. Then, deterioration sets in. Up to the age of 45, you don’t notice it so much, but after that it goes more quickly and from the age of seventy, the decline is rapid. But no matter how old you are, your body will continue to react to stimuli. If you do power and endurance training, your body will adapt and improve.” Verdijk refers to research among nonagenarians living in a care home who were sent to the gym. “After ten weeks, half of them no longer needed walking aids. Their walking speed had

also increased by 50 per cent.”

It is true that not everyone will feel comfortable at the gym – although Verdijk hopes that the growing interest in exercising and healthy food becomes a normal phenomenon, also for older people – but it is good to simply keep moving. “Don’t move into a bungalow, but take the stairs as long as you can. Each time you do, it is a bit like power training. Embrace every opportunity to move. In doing so, you may not improve your performance, but you will stay fit.” People who live active lives, have an advantage. “Deterioration happens approximately at the same speed for everyone. But the higher your starting level, the older you will be when deterioration sets in.” Once you find yourself in that position, you can still change things by exercising, but it will take a lot more effort. “Prevention is better than curing. I see people in

care homes and I think: if only something had been done sooner, they would have had a better quality of life.”

Verdijk would like to see more emphasis put on this issue in the education programme. “For all care providers, not just physiotherapists and movement scientists, but also doctors and nurses. Take hospital meals, for example. It is often standard practice to give patients their meals in bed. While some people have no problem walking. Why should they not sit at a table? It gets them out of bed for a while, they have to walk a bit. But to be able to achieve something like that, all parties have to work together. The doctor mustn’t find it too much trouble, nurses need to have the time, and management mustn’t find it too expensive. You don’t change something like that overnight.” But it is relevant. “We will have more and more older people. We have become very good over the past thirty, forty years at extending lives. But they include many years in sickness. That is a social-economic problem that we now have to solve.”

Cleo Freriks

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

*Motherhood:
The job not everybody has to apply for*

I recently read that great article: “By the way, you do not have to breed” (disco-pantsblog.com/2017/02/21/by-the-way-you-dont-have-to-breed/). It addresses the issue of women who choose not to become mothers. In fact, it provides strong support for them. Usually, only childless women themselves understand and support other child-free women. But this fine piece was written by a mother of two! Hey, finally, a parent is openly saying that parenthood is not all sunshine and rainbows and that not having kids is an understandable and legitimate choice. A brave message indeed, because raising doubts about the holy beauty of child rearing is taboo. Unfortunately, not all readers enjoyed that message, and immediately put the author away as a “hysterical and angry woman who doesn’t like being a mother”. I mean, of course she is, but I guess every mother has those moments or is my own mom the only “hysterical and angry” one?

Here is the key thing: The author gives an explanation for negative judgments about childless women by referring to the panic that emerges every time we are confronted with somebody who made a different choice than we did. People who are tired from diapers and baby screaming want to discredit other people’s preference for child-free travel or focus on work as selfish. Maybe that makes them question less their own choice to become parents. The underlying drama is that you cannot undo parenthood - you can just be good or bad at it. The evidence for this mechanism is the fact that negative judgments of child-free women mostly comes from those who are mothers.

I don’t understand the motive behind hiding the cold, hard truth of parenthood. It is like thinking that PMS is really a great run-on-the-beach-in-a-white-dress experience, as tampon commercials show it, while reality is bloody different. At least, my own mother was always open about the mess and hustle that come with being a parent. As a matter of fact, in one of our serious conversations she advised me that if I ever change my mind about not having children, I should only have one. Needless to say - I am her second.

Despite the fact that the majority of us have the qualifications for motherhood, which is mainly having genitals, not everybody has to apply for it. It is okay if some women choose not to apply, the same as it is perfectly fine if other women want to do just that for their whole life. Not having children doesn’t make a woman more or less of a woman. At least, ladies, be honest, would it make a man less of a man?

Irena Boskovic, PhD candidate at the Faculty of Psychology and Neuroscience

Unemployment among Maastricht graduates drops, but not for all

Things are looking up for graduates of this university: unemployment among them is dropping steadily, although Psychology and especially Law graduates are lagging behind considerably. The latter faculty is surprised at the results.

Not all institutes are represented in the figures from the Nationale Alumni Enquête for 2016, (2016 National Alumni Survey). For that year, the UM can only be compared to five other universities: the ones in Rotterdam, Tilburg, Groningen, Nijmegen, and Wageningen. The last one stands out in a negative sense. In 2015, unemployment among graduates from master's programmes in Wageningen exceeded nine per cent, in 2016 it is still above eight per cent. The UM, with 6.9 per cent in 2015 and 6.6 in 2016, respectively, scores slightly above average among the six universities,

which was 5.8 last year.

This does not mean that every UM faculty performs equally well, on the contrary almost. The majority is well under six per cent, while Law and Psychology show high, and even increasing, unemployment figures of above 14 per cent (14.6 for Law). In 2015, both stood at 10.3 per cent.

Those figures have been further analysed within the UM. The analysis did not yield new insights for Psychology, but it did for the law faculty. For them, the poor employment opportunities appear to come in particular from the Dutch programmes. Almost one in five master's graduates (19.4 per cent) did not have a job last year. The programmes in English score much better, with an average of 6.9 per cent.

The Faculty of Law was slightly surprised about these new high unemployment rates; in the previous year, the figures were much lower, says direc-

tor Marlies van Dongen: "We will look into that." During the discussion of the figures in the University Council's strategic committee last week, President of the Executive Board, Martin Paul, raised questions concerning the statistical value of the figures. His doubts were based on the fact that only one in four of the recent alumni participated in the survey. He also pointed out that the UM's weaker score compared to sister institutes, could be explained by the large number of foreign students studying here: "Unemployment rates are higher in the south of Europe, and those alumni are also included in this survey."

Paul emphasised that new and more reliable unemployment figures from the UM's own ROA institute (Research Centre for Education and the Labour Market) will most likely be published by the summer. **WB**

Third bachelor

continued from page 1

professor Sally Wyatt), but the Faculty of Law, the School of Business and Economics, the Smart Services Campus, Data Science and Knowledge Engineering, and the new institute for Data Science led by the new university professor Michel Dumontier are "potential partners", says Vanhoonacker. "We can give the programme a broad basis within the UM, because we cover both the 'hard' technical side as well as the softer side – humanities and social sciences. That is unique and fits in with our intention to build bridges, as is described in our strategic plan."

The other two proposals, Global Studies and Environment and Sustainability Studies, were discarded. The former because it was too much like the existing bachelor's programme of European Studies and Arts and Culture, and the latter would have to compete against a similar bachelor's programme (recently started) in Utrecht. Vanhoonacker: "It remains to be seen whether we would get approval for the latter from the Efficiency in Higher Education Committee (Commissie Doelmatigheid Hoger Onderwijs, or CDHO), a government agency that examines need for new programmes and whether graduates would easily find jobs."

The new bachelor's programme will first be submitted to the national CDHO for a so-called 'macro-efficiency test', after which education accreditation agency NVAO will check to see whether the programme is properly set up in terms of content and educational aspects. Vanhoonacker: "A new programme like this offers many chances. We can develop new education and strengthen the link with existing research." In addition, Digital Transformations is important for FASoS's "sustainability". It should help us reverse the trend of decreasing numbers of students. By 2021, as the strategic plan states, the faculty wants to have grown from the present 1,650 students to 2,100.

Riki Janssen

How to pick a mandrake without being killed

A beetroot up your nose will do wonders for a cold, tobacco improves a sore throat and mandrakes should always be picked by a dog. Folklore abounds in the historic herbal books on display at Realm of Herbs (Kruidenrijk), three mini-exhibitions curated by students and spread around Maastricht: Centre Céramique, the University Library and the Natural History Museum.

In the olden days, people believed that the root of a mandrake was shaped like a human being. If you plucked the plant, the human would scream and the sound would kill you. A better option was to tie the plant to a dog and wait. When the dog got hungry and walked away, it would pull the mandrake out. "That story lives on – just look at the *Harry Potter* movies", says Jack Fildew, one of the students who put the exhibitions together as part of a study project. In the movies the young wizards have to protect themselves from the scream of a mandrake by wearing earmuffs. Even more interesting than the old tales, though, are the parts the old herbalists got right. "They knew long ago that a mandrake can be used as a painkiller." Fildew, Tijs Adams and Nabilah Binti Noordin – all students at the Faculty of Arts and Social Sciences – spent the past months going through the herbal book collections in Maastricht. "The earlier books focus on the usefulness of herbs in everyday life. Later, it gets more and more scientific", says Noordin. "The writers experimented on themselves; there was a lot of trial and error." They

Photo: Joey Roberts

also approached the topic from different angles. Some were doctors who experimented with herbs as medicines, others were biologists who tried to classify them and went on long journeys to discover new plants, still more were gardeners who sought to advise those who wanted to grow the herbs themselves. But it's not just the content that makes the books interesting. Most also contain beautiful drawings. "They're almost cartoonish in the beginning, but get more detailed and realistic in later years", Noordin says.

The books spent quite some time in storage. Some have been in the Maastricht collection for up to three hundred years, but it's been over fifty years since they were last on display. "Some books have a little note in them explaining how they got in the

collection", Fildew says. "One was stolen from a Nazi who tried to take it to Germany." The students opted for three mini-exhibitions rather than one large one to keep the books in the institution where they are normally housed. Each has a slightly different theme. Centre Céramique presents a timeline of the history of herbs, while the Inner City Library focuses on the role they played in international knowledge exchange and the Natural History Museum sheds light on their medicinal effects.

Realm of Herbs is open until 18 June. Admission is free (except for the Natural History Museum).

Cleo Freriks

Discovering your limits on stage

William Shakespeare said "All the world's a stage. He had a point, of course, but if you want to find out for yourself and actually get onto the stage, then 27 March is a good time to do so, because that is the **World Theatre Day**.

Watching a performance is much more intense than watching a film or a series, says **Leonie Schuitema**, PR and production commissioner for the student drama association Alles is Drama. "The distance between you and the actors is much smaller. You experience the play as a group, laugh together with the audience at a joke. That is a completely different experience than

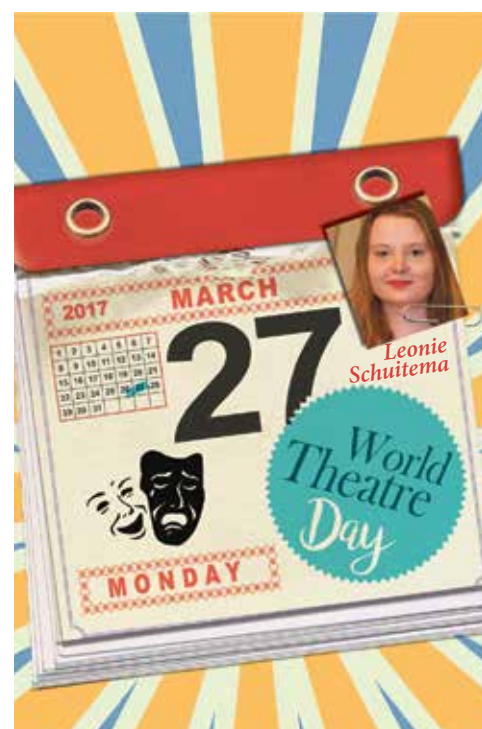

Illustration: Simone Golob

watching something on a screen." Getting up onto the stage itself is something that Schuitema would advise everyone to do. "It provides you with the opportunity to learn so much more about yourself. You take on other people's characters, and in doing so see something from another perspective. Sometimes a character is completely different to you. For example, I find it difficult to play an older person, because that stage in life is still so far away for me. But while working on your role, it becomes more and more something of yourself; you start to see more clearly what the similarities are with the character that you play. And you find out what your limits are, what you can and can't do." A lot of experience is not necessary. "Directors are in fact often looking for inexperienced actors, because they can still be moulded. And you also don't need to be really artistic or weird, as students often think. There is a lot to learn for everybody."

Cleo Freriks

www.observantonline.nl

FASoS: proposal submitted and immediately brushed aside

Would it not be a good idea if student council members were to receive ECTS credits for their work? This idea was proposed by some of the student members during the last council meeting at the Faculty of Arts and Culture. This was not for their own benefit, but to make council membership more attractive in the future, they said. After all, students also get credits for their work placements. Just like they do during their work placements, student members in the council gain work experience.

"You do this kind of work because you feel it is important," replied other students in the fraction. "We are already paid, which is an 'incentive.'" There was also little enthusiasm for the plan among staff members and faculty board. "There are things that you do out of idealism, for the community." An observation that was fully endorsed, by the way, by those who submitted the plan.

There was also criticism for the idea that every student, upon completion of their term, would make an assignment, reflecting on their council work and so earn ECTS credits. That would not only increase the work pressure of staff, but would also bring about the situation that staff members who were in the council on an equal footing with the students would then suddenly have to assess their work.

With that, the proposal was rejected.

RJ

Guess who's coming to dinner

"My oldest would have liked to come tonight"

Jean-Jacques Herings

47

professor of Microeconomics * married, four sons * lives in Cadier and Keer

Romy Verweij (Charlie)

22

master's in Psychology and Law * secretary of Daps Decentium, KoKo

Iris Brandts (Ron)

21

bachelor's in Arts & Culture * president of Daps Decentium, treasurer of KoKo

Maaïke Hooghiemstra

19

second-year Econometrics * member of Daps Decentium

Roos van den Bekerom (Nico)

24

master's in Dutch Law * member of Daps Decentium

"Wait, wasn't my bike right here?" Your reporter looks around in surprise. It's 10:30 pm; the dinner in the flat at the Bourgogneplein went late. All that's left of the bike is a broken chain lock. "Is yours still here, Jean-Jacques?" Professor Herings, the guest of honour, spots his bike still parked a little way off.

It's a dampener on a nice evening, because all professors should get to enjoy such a delicious dinner in good company. The four women of Daps Decentium chatter away, flitting from serious to more frivolous matters, but make a point of involving their guest. Although these evenings usually last no more than three hours, *Observant* points out after almost four hours that the notepad is nearly full and the article really can't take up more than one page of the paper.

All 16 students from KoKo sorority Daps Decentium wanted to attend the dinner with the professor. "We drew lots", says Romy Verweij. If Herings wants to meet the others he's welcome to come back some time, they offer enthusiastically. The ladies eat together every Wednesday evening. "Even when there were 24 of us", says Iris Brandts. "And always with three courses and lots of wine", Roos van den Bekerom adds, and laughter rings out. "After that we do a bit more munching then head to the KoKo bar." Herings kindly turns down the invitation – understandably, because "the gezellige chaos", as the girls describe the atmosphere, is probably a bit too chaotic for an outsider. "Everyone wants to talk all at once", Verweij laughs. "You do have to be able to handle that." There is one important rule on Wednesday evenings: no phones on the table. "People are better company that way", says Maaïke Hooghiemstra.

The first course appears on the table: bites of sweet potato, brie and pear. The sorority members are known to enjoy good food; *Daps Decentium* is Latin for 'feast of the well-formed'. "We honour Fraetitia, goddess of food." The sorority was officially founded in 1991 by women who "first wanted to diet, but found food much too tasty", Van den Bekerom laughs. "Charlie, may I have the water?" Hooghiemstra

interjects.

"Charlie?" Herings says, puzzled. "Aren't you Romy?"

"Charlie is my nickname", Verweij explains. "If there's already someone in the sorority with the same name, you're given a boy's name."

"Did you know you were going to be eating with women?" the students ask as their guest presents them with a birdhouse full of Easter eggs. "I did." Van den Bekerom chuckles. "Lucky. I can see it now: you give a nice gift like this to a bunch of guys, they go 'thanks' and then it disappears in some dark corner of the room." When Herings speaks

it's regularly followed by an amusing anecdote or titbit. He was born in Schinveld, South Limburg, near the German border. "And yet a French first name?" "Yes, one of my grandfathers was called Jan, the other was Jacob, so in French Jean-Jacques. My father was a history teacher and had a soft spot for Jean Jacques Rousseau." Then: "Do you know Heringsbos?" The students shake their heads. "It's a hamlet near Schinveld on the road Heringsbosch, separated from the rest of Schinveld by woods. Nearby there's a prehistoric ring wall and a channel, a *Heerring*; some consider it the oldest archaeological monument in Limburg. My ancestors took their name from it."

"Wow, my mind is blown", Van den Bekerom says. Herings: "I got it from the internet." It wouldn't have mattered if Herings had other plans this Monday evening. "I'm head of the department, I get to lead the club, and we're in the middle of interview season. Often you'll interview someone during the day and then go

out for dinner with the candidate that night."

"How about that, department head, nice!" cheer the girls. "Well, not so nice", Herings laughs.

"It's very busy." Meanwhile, plates with bulgar, prunes, spinach, pistachios and feta emerge from the kitchen.

Herings spends a week or so per month abroad.

"And your wife has to manage at home alone with four boys?" they respond cheekily. Herings laughs. "The oldest – he's seventeen – would have liked to come tonight."

After his studies in Tilburg, Herings spent a year in Louvain-la-Neuve. "In the early

1970s the French-speaking branch of KU Leuven was moved to a different city, south of Brussels, in the French-speaking part of Belgium. That became Louvain-la-Neuve. Being from Tilburg I was no stranger to alcohol, but what I saw there! Every night for the first two, three months there'd be students who couldn't walk or keep anything down. Thankfully things calmed down a bit after that. It was only students there, of course, so there was next to no social control." "So you've never been to Scotland then", Van den Bekerom laughs. "I was in Aberdeen for a while. They're not bad themselves." Early last year, Verweij didn't touch a drop of alcohol for three months. "I wanted to try it out. But when I'd order a water at a party, people looked at me like I was some sort of alien."

"It reminds me of those sad businessmen who prop up the bar in a five-star hotel", Verweij continues. "Do you do that too?" Brandts asks the professor. "At conferences I'm often one of

the keynote speakers, so people tend to lay claim to you. The first evening, when I've just arrived, I like to be alone. Sometimes I go eat a burger at McDonalds."

"Did you hear that Charlie?" Van den Bekerom cries, gesturing at Verweij. "Charlie just adores McDonalds and everything to do with fast food." Verweij: "I spent six months studying in Canada, and they had this fast food chain called Five Guys. I heard they're opening a branch in Utrecht. Delicious!"

Herings has spent time in Canada too, and a whole list of other places. Japan is his favourite. He also looks back with pleasure on the three months he spent as a visiting professor at Yale in New Haven. "Nice", comes the reply once more. "I used to bike to the university, because I lived nearby in the house of a professor who was on sabbatical. It wasn't cheap, something like 2000 dollars a month, but for that you got four thousand square metres of land and seven bathrooms." "How many parties did you throw there?" Verweij jokes. "I guess you didn't need a gym membership."

Wendy Degens

Postscript: We omitted to mention the dessert – something that naturally cannot go unmentioned when it comes to a food-loving society like Daps Decentium. For the record, it was Greek yoghurt with cream, mandarin and aniseed crumble.

Nederlandse versie op www.observantonline.nl

FOOD

★★★★★

"Great!"

CLEANLINESS

★★★★☆

"Pretty good"

HOSPITALITY

★★★★★

Stars (max. 5, given by Prof. Herings)

Prof. Herings shares a meal with KoKo sorority Daps Decentium from left to right: Romy Verweij, Iris Brandts (Ron), Roos van den Bekerom (Nico), Jean-Jacques Herings, Maaïke Hooghiemstra Photo: Joey Roberts

Students on inequality of opportunity

“It’s difficult not to envy others”

To most students, life feels awash with possibility. The vast array of opportunities and choices leaves many overwhelmed. Confronted with everything on offer, they struggle to choose and commit. But that doesn’t go for all students. “I don’t want to say you’re spoiled, but you are highly privileged.”

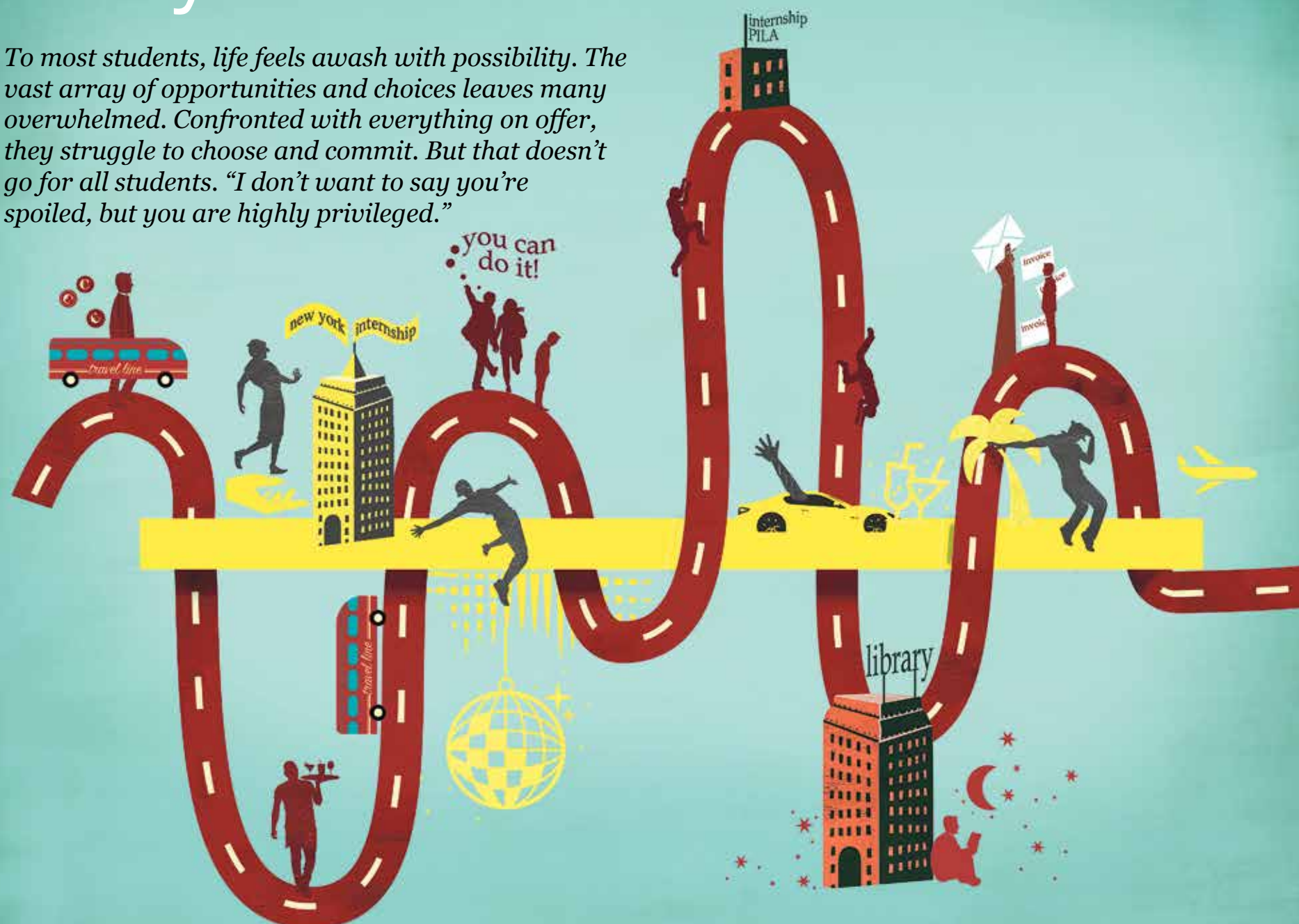

Illustration: Simone Golob

“Opportunities abound in Western society”, says Teodor Uzunov, a European Studies student from Bulgaria. “In my home country, there’s a deficit of opportunities rather than an abundance.” For this reason, and to be able to keep up with his “rich Western European peers”, he thinks it is important to be tough and organised. “You have to be willing to work a little harder than the others to stand out in what you do. And you have to learn to not give up whenever something doesn’t work out immediately. Otherwise you won’t get anywhere.”

“It’s difficult sometimes not to envy others”, says Romanian Darja Ion, who studies Psychology on scholarship. “While they travel to exotic places or do internships abroad, I usually spend my summers working as a babysitter.” Fellow Romanian Andrej Petruscu, who also studies at Randwyck, adds: “I don’t feel like I have an abundance of opportunities. Of course, I’m already privileged to be able to study here at Maastricht University. I don’t want to downplay that. But overall, I see quite often that there’s a disproportionality of opportunities.”

Laura Lu, a pre-master’s student from Beijing, feels she has to deal with even more obstacles than many of her fellow students. “I don’t want to say you’re spoiled, but you are highly privileged. As a non-European I face many more barriers here. I feel like I have work harder to find a job or even to

get a visa. It’s not fair. But I don’t necessarily think I’m automatically falling behind, because if I put in enough effort, I can still achieve my goals – just like all of you.”

The same can’t be said for Janis Sarantos, an International Business student from Greece who sometimes struggles to keep up. “I have to study hard, because if I don’t keep up my grades I might lose my study grant.” While others go to DoubleTrouble parties or Studium Generale lectures, Sarantos waits tables at a restaurant two nights a week. “I know it’s stupid but it always seems like it’s easier for the others. Who knows, maybe they struggle just as much as I do. It just doesn’t look like that from the outside.” He confesses to an additional factor that puts pressure on him. As the first in his family to study at university, he knows how proud his parents are. “I feel like if I fail university, I fail them. That’s why I put even more effort into what I do”, he says with a shrug.

Lu can relate. She decided to come to Maastricht despite the higher tuition fees than in China. “I come from a single-parent household. That means my mom has to work extra hours so that I can be here.” This comes at a high price: she can’t afford to go home over the summer to visit her mother,

whom she misses greatly. “Some of my friends envy me for having the opportunity to study in Europe. Only very few of them went to college. Many didn’t even finish high school. People from more rural areas in China are often denied access to university. They lack any resources that can be transformed into opportunities. In comparison to them, I’m privileged because I have the means to make things happen that seemed impossible.”

Asked about his future, Petruscu is optimistic.

“I think the trouble will pay off. I’m sure that having studied here in Maastricht will open many doors”, he grins. “At least I hope”. Ion is less convinced that a university degree will be her ticket to the world of the privileged; in her view there are no guarantees. Uzunov, when asked about his plans, says he is “waiting for opportunities. As I said, I don’t have many.”

Lu is slightly more optimistic: “I might try to get a PhD as this might make it easier to establish myself here in Europe. And it will enable me to teach at university in China. Maybe if I return, I could make a positive impact on some people’s lives.”

All agree that there is great inequality at play, and not just here in Maastricht. Do they see any prospects for change? Uzunov is sceptical. He sees this

“
It always
seems like it’s
easier for the
others
”

inequality as the product of the cleavage between capitalism and socialism. “For there to be equality, the countries of Eastern Europe and Africa would need to adjust to the capitalist mode, as this would allow them to gradually reach the same standard of living in terms of opportunities.” But this is no easy task. He also acknowledges that studying in Maastricht indicates that your status is already above average. “It means you can afford the tuition and you have opportunities.” While he says these opportunities are still fewer compared to those of others, Uzunov believes change is needed in Bulgaria rather than here. Sarantos: “I think change is very difficult. I can’t blame my fellow students for what they have. They come from a different background and they’ve been raised in an environment that automatically offers more prospects. But being more appreciative of and thankful for what they have would be a first step. In the end, people have to become more aware.”

As for those students who stress about which master’s degree to choose, which city to live in and where to travel to this summer, Lu says: “I think by stepping back people would realise that there are others who have to put in extra effort. Once you realise how privileged you are, you might be able to make up your mind.”

A close-up portrait of Michel Dumontier, a man with dark hair and glasses, smiling slightly. The background is blurred, showing warm tones of orange and red.

*Interview met Michel Dumontier,
de vierde universiteitshoogleraar*

“Het geheim zit in het combineren”

Hij heeft Stanford verruild voor Maastricht, waar hij als universiteitshoogleraar een instituut voor datawetenschap op poten gaat zetten. Michel Dumontier (1975) is de naam. Maar wie vertrekt nou uit Stanford? En wat gaat er in het nieuwe instituut gebeuren?

Tekst: Maurice Timmermands, Foto: Joey Roberts

Je zou denken dat de UM contact legde met Michel Dumontier omdat deze datawetenschapper precies in het Maastrichtse profiel paste van de nieuw te werven universiteitshoogleraar. Niets van dat alles. Dumontier is door de benoemingsadviescommissie gebeld met de vraag of hij nog suggesties had voor een geschikte kandidaat.

“Wat zou u ervan vinden als ik zelf zou solliciteren”, vroeg hij, toen hij meer zicht kreeg op de *ins and outs* van de functie.

De naam Dumontier stond in eerste instantie dus niet op het verlanglijstje van de UM. Waarom niet? “Omdat ze er misschien niet van uitgingen dat ik mijn biezen zou pakken in Stanford. Het is ook echt een geweldige plek met een ongelooflijk rijke, academische cultuur. Nobelprijswin-

naars geven er aan de lopende band seminars. Er is geen gebrek aan ideeën en discussies. De kwaliteit van veel opleidingen is buitengewoon hoog. Je merkt het ook aan de studenten, die zich eerder gedragen als junior onderzoekers.”

Maar waarom dan in hemelsnaam overstappen naar de UM? Hij schiet in de lach, of beter, in een hoge giechel. “Nou, eigenlijk omdat ik me als datawetenschapper niet op mijn plek voelde in de medische faculteit van Stanford. Ik was een vreemde eend in een bijt van artsen. Zij haalden geld op met het behandelen van patiënten maar ik moest mijn eigen salaris bijeenrapen via onderzoekssubsidie. Dat is niet ongewoon in de VS en Canada, maar uiteindelijk was ik meer tijd kwijt met aanvragen schrijven dan met onderwijs

en onderzoek. Van de baan bij Stanford heb ik nooit spijt gehad, het was een *boost* voor mijn loopbaan, maar het evenwicht was zoek.”

Vallen en opstaan

Maar goed, zegt hij, je vertrekt niet alleen omdat je ongelukkig bent, maar ook omdat er iets opwindends lonkt. De UM dus. “Het was liefde op het eerste gezicht. Ik was verrast hoe open en enthousiast iedereen was, hoe zeer iedereen uitzag naar iemand als ik, iemand die met data overweg kan en een community van specialisten op poten kan zetten, die medewerkers van verschillende faculteiten in één instituut kan verenigen. Het probleem is dat wetenschappers met een interdisciplinaire blik zich vaak niet thuis

voelen in de traditionele vakgebieden. Daarom wil ik hier een academische omgeving creëren waar onderzoekers van uiteenlopende pluimage vrijelijk met elkaar kunnen samenwerken, en met de rest van de universiteit. Vooralsnog hebben we geen flauw idee waar de Maastrichtse data-experts zitten en wat ze doen. In april bezoek ik de faculteiten om al die expertise in kaart te brengen en medewerkers te polsen. In die tijd presenteer ik ook het businessplan.” Zijn sporen als wetenschapper heeft hij al verdiend, maar kan hij ook een instituut leiden? “Wetenschappers worden nooit getraind in het werk dat ze moeten doen”, lacht de Canadees. “Als student leer je de beginselen van wetenschap, onderzoek doen, presentaties houden,

Zo vader zo zoon

Samen met zijn vrouw Tiffany, internist, heeft Michel Dumontier onlangs een huis gekocht in Wijck. De Canadees voelde zich van meet af aan thuis in Maastricht en zag allerminst op tegen de overstap naar Europa. Reizen is hem met de paplepel ingegoten. Het gezin Dumontier verhuisde om de haverklap wanneer vader - handelaar - een nieuwe standplaats kreeg toegewezen. Zo vader zo zoon, die ook al heeft gewoond in Winnipeg, Woodstock (Ontario), Montreal, Thunder Bay, Toronto, Ottawa, München, Conception (Chili), Cambridge, Palo Alto en nu in Maastricht.

In zijn vrije tijd heeft hij tot nog toe 55 landen bezocht. “Mijn favoriet is IJsland. Prachtig landschap met al die rivieren, vulkanen, gletsjers, noem maar op. Aan de kou ben ik gewend. In het midden van Canada, waar ik ben geboren (in Winnipeg), kan het 's winters -50 graden worden.”

Om te ontspannen doet hij twee dingen. Hij observeert zijn konijn (“erg zen”) en hij speelt urenlang videospelletjes (“therapeutisch, omdat ik er erg goed in ben”).

Dumontier is de vierde universiteitshoogleraar aan de UM. Eerder zijn benoemd: Peter Peters (nanobiologie), Clemens van Blitterswijk (regeneratieve geneeskunde) en Ron Heeren (moleculaire beeldvorming).

schrijven, noem maar op. Maar dan krijg je een baan aan een universiteit en moet je ineens lesgeven. Ehm... hoe doe je dat? Ook moet je onderzoeksvoorstellen indienen. Pardon? En vervolgens dien je een onderzoeksgroep te leiden. De loopbaan van veel wetenschappers is een aaneenschakeling van vallen en opstaan. *Trial by fire*. En precies daar ben ik inmiddels vrij goed in, mede omdat ik gebruik maak van mensen die meer weten dan ik en omdat ik de juiste vragen stel. Ik verheug me op het leiden van het instituut. Ik word er gelukkig van als ik mensen zie slagen. Zo wil ik ook de medewerkers helpen om dingen te bereiken.”

Combineren

Wat Dumontier als wetenschapper ook nooit heeft geleerd: programmeren. Hij is opgeleid als biochemicus, maar toen hij als promovendus met informatica in aanraking kwam was hij verkocht. “Programmeren voelde heel natuurlijk. Het was als een nieuwe taal leren, taaie kost maar heel bevredigend omdat je met behulp van deze taal ineens alle programma's kon maken die je nodig had. Al zat het geheim in het combineren van data.”

Hij geeft een voorbeeld. Rond 2000, toen het menselijk genoom in kaart werd gebracht, rezen vragen als: hoe werken eiwitten, de machines van de cel, eigenlijk? Hoe communiceren ze met elkaar? Hoe zien ze eruit? “Veel onderzoekers probeerden de driedimensionale structuur van eiwitten te achterhalen en na te bootsen, ook om erachter te komen hoe ze zich gedroegen. Daarvoor was het zaak om de slappe, oninteressante bestanddelen van eiwitten op te sporen en te negeren. Als PhD in Toronto heb ik toen, op grond van talloze data, een programma geschreven waarmee dat binnen de kortste keren lukte. Bij elk nieuw eiwit wist het programma steeds sneller de *floppy bits* te traceren en te schrappen. Een expert zou dat misschien ook kunnen maar lang niet zo snel als een computer. Daar zit dan ook de kracht van datawetenschap, in het combineren van karrevrachten aan gegevens. Keer op keer blijkt dat de computer dat beter kan dan de expert die daar al een leven lang onderzoek naar doet.”

Firewall

Hoe het instituut voor datawetenschappen, met de voorlopige naam IDS@UM, er precies uit gaat zien, is nog in nevelen gehuld. Wel wordt het langs nieuwe lijnen georganiseerd, zegt Dumontier, vergelijkbaar met het interfacultaire UM-instituut voor systeembioologie Macsbio. In IDS@UM zullen in ieder geval kennistechnologie, medicij, juristen en economen participeren. Het *mission statement* rust op drie pijlers.

Op de eerste plaats wil de Canadees wetenschappelijke ontdekkingen versnellen. “Wat ik als datawetenschapper kan doen voor onderzoekers is patronen ontdekken in datasets. Dat is typisch voor datawetenschap. Daarnaast wil ik bestaande bevindingen toegankelijk maken voor wetenschappers. Normaal gesproken formuleren ze een vraagstelling en gaan ze daarna data verzamelen. Mijn punt is: de gegevens zijn er al, alleen weet je het niet waar ze staan. Meestal belanden ze achter een *firewall* van een tijdschrift. Of op de harde schijf van wetenschappers, die hun data als intellectueel eigendom beschouwen en dus ze niet delen. Doen ze dat wel, open en bloot op een dataplatform, dan kun je al diezelfde resultaten naast elkaar leggen en conclusies trekken. Dit klopt wel en dit niet. De schaal wordt ineens veel groter waardoor je makkelijker ontdekkingen kunt doen.”

Regio

Op de tweede plaats moet het instituut klinische zorg en ‘*wellbeing*’ bevorderen. “Dat heb ik ook in Stanford gedaan, waar een schat aan medische onderzoeksgegevens voorhanden was. De vraag is: hoe kunnen we elektronische dossiers gebruiken om patiënten te typeren, te differentiëren en voorspellingen te doen over medicijnen. Zijn deze pillen daadwerkelijk geschikt voor deze patiënt met dit specifieke ziektebeeld en deze voorgeschiedenis? Dat laat je de computer uitzoeken. Het probleem is alleen dat artsen de dossiers gebrekkig bijhouden, dat gegevens over de reacties op geneesmiddelen ontbreken, net als de voorgeschiedenis en de leefstijl van patiënten. Al die kennis wil ik naar de kliniek brengen. Daaraan moet het instituut bijdragen. Het academisch ziekenhuis overweegt op dit moment om haar informatiesysteem tegen het licht te houden. De gegevens moeten voor de goede orde niet de zorg dicteren maar wel voor iedereen beschikbaar zijn.”

En stel dat je alle patiëntinformatie aan elkaar koppelt en honderden miljoenen persoonlijke dossiers tot je beschikking hebt. “Dan bepaalt de statistiek welk medicijn het beste is voor welke patiënt. Daar legt de mening van de arts het tegen af. In de praktijk gaat het meestal om een combinatie van expertise en data.”

Tot slot wil Dumontier communities versterken. Lees: de Limburgse regio. “We kunnen data gebruiken om beleidsmakers te informeren. Over armoede, mensenhandel, maar ook: hoe kun je ervoor zorgen dat mensen meer bedrijfjes starten? Voor studenten die belangstelling hebben voor datawetenschap - we gaan in het instituut ook onderwijs verzorgen - is het simpel. Het enige dat je nodig hebt is een laptop, een interessant vraagstuk en data. Zo ontstaan veel bedrijven.”

Chronic fatigue syndrome, also known as ME and recently a subject in the myth buster series in Observant, continues to cause controversy.

Today, we have two articles expressing opinions that completely oppose each other. One by physician, researcher, and ME patient, Mark Vink (in Dutch), the other by professors Trudie Chalder, Michael Sharpe, and Peter White (in English), leaders of the large-scale British PACE trial on ME.

Myth-busting a

“Many ME-patients suffer from tremendous exhaustion for days after exercise, the so-called post-exertional malaise, or PEM. There were doubts as to whether the large British PACE trial was correct,” said professor of Internal Medicine and Immunology Jan Willem Cohen Tervaert, a couple of weeks ago in Observant. The professors Trudie Chalder, Michael Sharpe and Peter White, who led this PACE trial on the chronic fatigue syndrome, are convinced that cognitive behaviour therapy and graded exercise therapy “are moderately effective and safe for patients with CFS/ME. To suggest that this is not the case is to propagate a myth”.

Professor Cohen Tervaert states in his interview with Observant in “Myth: ME is a mental illness” that chronic fatigue syndrome (CFS), regarded as another name for ME, is a disabling and much misunderstood illness. Feeling worse after activity is a central feature, along with poor concentration, sleep problems and pain. We agree with these statements. But, in his keenness to debunk the myth that such a serious illness can be readily dismissed as unreal or unimportant, he risks creating a new myth – that behavioural treatments do not help people with CFS.

We led the PACE trial, which was criticised by Professor Cohen Tervaert, and which found that such treatments are effective. The PACE trial was the largest trial of any treatments of the illness, in which 641 patients with CFS were randomly allocated to one of four treatments: specialist medical care or specialist medical care in addition to one of three therapies: adaptive pacing therapy (pacing activity to stay within the limits of the illness), cognitive behaviour therapy (CBT) or graded exercise therapy (GET). The results clearly showed that CBT and GET improved both symptoms and disability more

Illustratie: Simone Golob

Opinie over ME: “Mijn klachten werden afgewimpeld als aanstelleritis” “Gedrags- en bewegingstherapie zijn schadelijk”

ME is geen psychische ziekte, maar een systeemziekte, betoogde prof. Jan Willem Cohen Tervaert onlangs in Observant. Huisarts, verzekeringsarts, onderzoeker en ME-patiënt Mark Vink is het met hem eens. Hij analyseerde de onderzoeksuitslagen van de grote Britse PACE- studie naar het chronisch vermoeidheidssyndroom (ME) en ontdekte een ‘aantal fouten’ die hij in twee wetenschappelijke artikelen beschreef. Een van die artikelen leverde hem een nominatie op voor de John Maddox Prize 2016, een initiatief van onder andere het wetenschappelijk tijdschrift Nature.

Vele jaren geleden, terwijl ik aan het herstellen was van een longontsteking, kreeg ik van de ene op de andere dag problemen met lopen. Plotse-ling leek dertig meter verder dan een marathon en hadden mijn krachteloze benen vijftien

minuten nodig om van deze triviale inspanning te herstellen. Omdat ik niet moe was en routinetesten niet afwijkend waren, werden mijn klachten afgewimpeld als aanstelleritis.

Men vergat echter dat afwezigheid van bewijs, geen bewijs van afwezigheid is, en dat bewijzen die aantonen dat een aandoening psychosoma-tisch is, niet bestaan. Bovendien, als je niet de juiste (bloed)test doet, krijg je ook niet het juiste antwoord. Doe je die wel dan vind je bij mij sterk verhoogde melkzuurwaarden die laten zien dat ik een enorme inspanning geleverd heb, ook al liep ik alleen maar heen en weer naar de wc. Combineer je die melkzuurwaarden met mijn klachten, zoals ik in een artikel (https://www.researchgate.net/profile/Mark_Vink) gedaan heb, dan zie je dat mijn verlies aan spierkracht veroorzaakt wordt door ernstige energieproductieproblemen

in mijn cellen.

De diagnose ME kwam voor mij als donderslag bij heldere hemel, want die ziekte zit volgens de deskundigen ,tussen de oren’. Bijna iedereen denkt dat ME-patiënten altijd moe zijn - we noemen het immers ook het chronisch vermoeidheidssyndroom -, én dat je ME geneest met gedrags- en bewegingstherapie. Moeheid is echter geen kenmerk van ME, maar iets wat je net als bij bijvoorbeeld kanker of MS, erbij zou kunnen hebben. Het hoofdkenmerk van ME, wat je simpelweg kan objectiveren via twee fietsproeven, is een abnormaal traag (spier)herstel na minimale inspanning. Net alsof je mobielte grote moeite heeft met het versturen van een 1-regelig sms’je en daarna 24-uur nodig heeft om weer 1 procent bij te laden. Bewegingstherapie veroorzaakte bij mij, net als

bij legio anderen, een ernstige terugval. Ik ben al vele jaren bedlegerig omdat spierkracht, om te zitten, te staan of voor de meeste andere dingen, ontbreekt, net als effectieve therapie. Daarom moest ik dit artikel ,schrijven’ met behulp van een spraakprogramma en spraakmemo’s die voor mij uitgetypt zijn.

De PACE trial

Een aantal jaren geleden hebben Engelse psy-chiaters de PACE trial gepubliceerd, de tot nu toe grootste gedrags- en bewegingstherapeutische studie bij ME, waarin ze concluderen dat bewegings- en gedragstherapieën effectief zijn: 22 procent van de patiënten zou hierdoor genezen. Nadere analyse door de psychologe Carolyn Wilshire maar ook in twee door mij gepubliceerde artikelen, laat echter zien dat ze tijdens de

myth busting

than the other two treatments. Equally importantly, the trial showed that all four treatments were safe. This trial added to the evidence from many previous trials showing the same thing; that CBT and GET safely helps people with CFS. At the same time, we emphasise what we said in our main paper: "The effectiveness of behavioural treatments does not imply that the condition is psychological in nature." CBT and GET are useful treatments for many chronic and disabling physical conditions.

In a secondary analysis, we found that 22% of patients who had CBT or GET, met criteria for recovery, compared to 7% and 8% after the other two treatments. Our criteria for assessing recovery (all of which had to be met) included: being within the normal range for fatigue and physical function, no longer having CFS sufficiently badly to be eligible for the trial, and patients rating their own overall health as either "much better" or "very much better".

As Professor Cohen Tervaert said, some data from the PACE trial were released last year under the UK Freedom of Information Act. Some patient activists, aided by two statisticians, re-analysed just the recovery data – not

the main outcome results. They used more stringent thresholds for defining recovery, such as only counting people who were "very much better". Unsurprisingly, they found that smaller numbers of patients met their criteria for recovery. Using different thresholds to assess recovery will clearly result in different recovery rates. There is no universally agreed definition of recovery, so we cannot be sure which figures are most accurate, but previous trials and studies of patients found similar figures to ours. However one chooses to define recovery, the main findings of the trial stand - that CBT and GET are both safe and effective in reducing fatigue and improving functioning. In such a chronic and disabling illness, it is good to have a hopeful message for patients that, like previous researchers, we found not one but two treatments that are moderately effective and safe for patients with CFS/ME. To suggest that this is not the case is to propagate a myth.

Professors Trudie Chalder, Michael Sharpe and Peter White, Kings College London, University of Oxford, Queen Mary University of London, UK

studie hun eigen definitie van herstel ingrijpend veranderden. Plotseling was een score van een bejaarde van 84 voldoende voor een 38-jarige (de gemiddelde leeftijd in de studie) om fysiek 'hersteld' te zijn. Bovendien was 13,3 procent van de deelnemers (volgens door de PACE trial vooraf vastgestelde criteria voor *ziek zijn*) op het moment van onderzoek ziek genoeg om aan de studie deel te nemen, maar even later - door een aanpassing van de criteria voor *ziek zijn* en *hersteld* - ook gedeeltelijk hersteld. Deze 13,3 procent had uitgesloten moeten worden van het onderzoek. Ze is echter meegeteld waardoor ten onrechte de indruk wordt gegeven dat de therapieën effectief zijn.

Ondanks 'effectieve' therapieën bleven mensen ziek, zo ziek dat het aantal arbeidsongeschiktheidsuitkeringen verdubbelde. Er waren geen

objectieve veranderingen in de gezondheidssituatie, sterker nog: niemand herstelde zodanig dat de klachten verdwenen en men weer alles kon doen als voor de ziekte. Volgens de objectieve 6-minuten wandeltest waren patiënten zelfs nog steeds ziek genoeg voor een longtransplantatie.

Mijn analyse van de resultaten van de individuele deelnemers liet bovendien zien dat in maximaal 82 procent, gedrags- en bewegingstherapie zelfs schadelijk kunnen zijn.

Kortom: Het is in ieders belang dat ME-patiënten zo snel mogelijk weer aan de slag gaan en niet meer op uitkeringen zijn aangewezen. Her-analyses van de PACE trial hebben nu aangetoond dat dat met gedrags- en bewegingstherapie nooit zal gebeuren.

Mark Vink

MAASTRICHT SUMMERSCHOOL 2017/17 TOT 18 AUGUSTUS

*Opmerkingen
van eerdere
cursisten:*

*'veel meer
zelfvertrouwen'
'leuke en veilige sfeer,
veel geleerd'
'weet nu wat ik wil:
schrijven'*

JOURNALISTIEK EN EFFECTIEF SCHRIJVEN

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je zelfs van een journalistieke carrière? De Maastricht Summerschool 'Journalistiek en effectief schrijven' is een mooie inleiding. Studenten kunnen er 4 ECTS mee verdienen.

In acht sessies, verspreid over twee weken (maandag t/m donderdag), worden de onderwerpen pers- en nieuwsbericht, interview, reportage, column, wetenschapsjournalistiek en schrijven voor een website uitgebreid behandeld. Deelnemers gaan iedere dag zelf aan de slag met het schrijven van artikelen en krijgen in kleine groepen feedback van professionele journalisten.

De cursus is voor iedereen toegankelijk (van binnen én buiten de universiteit, jong en oud). Iedereen start op zijn eigen niveau. Doel is om iedere cursist een paar flinke stappen vooruit te laten zetten op schrijf- en interviewgebied. Dat lukt omdat iedere cursist veel individuele begeleiding krijgt.

Cursustijden:

7 tot 18 augustus 2017, acht sessies verspreid over twee weken, van maandag tot en met donderdag, 9.30-13.00 uur

Plaats:

Redactie Observant
Sint Servaasklooster 32
kamer 2.036

Cursuskosten:

€800

ECTS credits:

4.0

Informatie:

Riki Janssen:
riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

Inschrijven:

www.maastrichtuniversity.nl/about-um/units/maastricht-summer-school

film: *Home*

Portret van de Instagram-generatie

Still uit *Home*

Het verhaal: De 17-jarige Kevin (Sebastian Van Dun) is onlangs uit de jeugdgevangenis vrijgelaten. Thuis kan hij niet terecht en daarom trekt hij in bij een tante en oom. Hij wordt opgenomen in de vriendenkring van zijn neef Sammy (Loïc Batog), en zo ontmoet hij ook diens beste vriend John (Mistral Guidotti), een zwijgzame jongen die thuis emotioneel wordt gechanteerd door zijn labiele moeder (Els Deceukelier). Kevin besluit John te helpen, met dramatische gevolgen...

Een tien voor Fien, want:

- Fien Troch is sinds haar debuutfilm *Een ander zijn geluk* (2005) langzaam uitgegroeid tot hét gezicht van de Vlaamse auteurscinema. In haar oeuvre staat het menselijk onvermogen tot

communicatie centraal. Waar haar vorige films altijd wat afstandelijk en bestudeerd waren, grijpt *Home* je vanaf de eerste seconde bij de keel.

- *Home* biedt een haarscherpe analyse van de kloof tussen bijna volwassen tieners en hun ouders; een kloof die groter is dan die tussen de economische paragraaf uit het verkiezingsprogramma van GroenLinks en de VVD.

- Twee weken geleden besprak ik op deze plek *American honey* van Andrea Arnold, een film die verwant is aan *Home*. De gelijkenis houdt niet op bij de jongerenthematiek, maar beide films gebruiken ook het wat vierkantere Academy Ratio (1,37:1) beeldformaat, waarbij Troch dan ook nog eens vanuit de losse pols geschoten smartphonebeelden inlast. Het is een visuele vorm

die zich perfect leent voor een impressionistisch portret van de Instagram-generatie. Troch laat tieners zien zoals ze zijn: quasi-onverschillig, verveeld, hedonistisch en onzeker.

Blijf maar thuis, want:

- Waar *American honey* een impressionistische film is die zich niet in het sjabloon van de narratieve cinema laat duwen, zet *Home* in de slotakte resoluut koers richting een overdramatische climax.

- Het portret van de tieners is een stuk geslaagder dan dat van de volwassenen; met name de Vlaamse moeders zijn behoorlijk karikuraal, ofschoon ik me door Vlamingen heb laten uitlegen dat hun moeders echt zo zijn. In dat geval

moeten we er niet raar van opkijken dat er ook af en toe een Marc Dutroux gebaard wordt.

- In een expliciete scène legt Troch bloot wat er mis is in de relatie tussen John en zijn moeder. Die scène zal voor sommige kijkers een bom onder de geloofwaardigheid van de film leggen.

Het salomonsoordeel: *Home* is niet perfect, maar mag desondanks bijgezet worden in het modern Vlaams filmcanon, ergens tussen *Rundskop*, *Aanrijding in Moskou*, *De helaasheid der dingen* en *The broken circle breakdown*.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

Mythe en waarheid

Foto's: archief

Zoals bekend, karakteriseert Aristoteles de mens als *animal rationale*, dus als 'levend wezen met rede begaafd'. We zouden ons van de andere *animalia* onderscheiden door onze intrinsieke redelijkheid. Natuurlijk is het altijd onplezierig om met de grote Stagiriet van

mening te verschillen, maar bij al zijn kwaliteiten, die niet hoog genoeg geprezen kunnen worden, was hij toch wat eenzijdig gericht op de ratio. In plaats van 'met rede begaafd' kunnen we evengoed stellen dat mensen fundamenteel *narratieve* wezens zijn, verhalenvertellers. We kletsen wat af – of lezen, schrijven, kijken films. We doen dat werkelijk de godganse dag. En vrij vaak vertellen we elkaar verhalen die niet zozeer letterlijk waar zijn als wel in de eerste plaats zingevend.

Waarheid en zingeving zijn twee verschillende zaken. Veel discussies knappen ervan op als je dit onderscheid in de gaten houdt, maar dat doet niet iedereen. Een tijdje geleden klaagde Maarten 't Hart dat de Koran onjuistheden zou bevatten qua botanica. Kan zijn, maar wat dan nog? Wie op zoek is naar informatie over zijn balkonplanten moet niet in een oud wijsheidsboek gaan snuffelen, maar naar een tuincentrum gaan. Ander voorbeeld. In relaties zeggen mensen graag: "ik hou van jou omdat je speciaal bent". Let op het causale verband, want daar gaat het hier om. Vanuit het waarheidsperspectief slaat zo'n statement natuurlijk nergens op: er zijn zeven miljard mensen op de wereld en de meesten daarvan zijn volstrekt onspectaculair. Heel onwaarschijnlijk dat jij nou net een bijzonder

exemplaar te pakken zou hebben. We lijken ook nog allemaal op elkaar als druppels water. Kortom, de uitspraak 'ik hou van jou omdat je speciaal bent' is onwaar. Toch kan het zinvol zijn als mensen zoiets zeggen tegen het object van hun affectie. Veel beter dan de waarheid. Wie op dit terrein, de liefde, een *ware* uitspraak wil doen (maar dat moet u dus niet doen!), die moet het omgekeerde beweren: "Natuurlijk begrijp ik ook wel dat je volkomen doorsnee bent, gewoon dertien in een dozijn, maar omdat ik nou toevallig van je hou, lijkt het net alsof er op een of andere manier toch iets bijzonders aan jou is."

In de wetenschap gaat het primair om het achterhalen van waarheid (in de betekenis van 'feitelijkheid', dus wat op logisch en/of empirisch toetsbare wijze kan worden vastgesteld). We willen cognitieve vooruitgang boeken, kennis verwerven. Voor kennis moet je bij de wetenschap zijn, bijvoorbeeld bij de universiteit. Mijn stelling in het eerste deel van deze miniserie over mythen is: Als je op zoek bent naar kennis, moet je bij de universiteit zijn. Is het je evenwel te doen om wijsheid, dan moet je juist *helemaal niet* bij de universiteit zijn, maar bij de mythologie en de kunsten. Wordt vervolgd.

Marietje Kardaun

Marietje Kardaun is wetenschappelijk medewerker bij FASoS. Zij vervangt de komende weken Hans Philipsen die vanwege persoonlijke omstandigheden tijdelijk afwezig is.

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
 Postbus 616
 6200 MD Maastricht
 (volg routebordjes)
 T 043 - 38 85 390
 E observant@maastrichtuniversity.nl
 W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
 Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
 Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Piet Eichholtz, Birsen
 Erdogan, Silvia Evers, Ralph Stassar, Loes Visser,
 George Vogelaar

Redactie

Riki Janssen
 (hoofdredacteur) 043 - 38 85 384
 Wammes Bos 043 - 38 85 383
 Wendy Degens 043 - 38 85 382
 Cleo Freriks 043 - 38 85 386
 Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Cato Boeschoten, Irena
 Boskovic, Ype Driessen, Marietje Kardaun, Ellen
 Krijnen, Kerstin Spath, Freya Tilleman, Mark
 Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman, Alison Edwards

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen zie
www.observantonline.nl/Mededelingen
 of www.observantonline.nl/English/Announcements

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:
 Marion Janssens, 043 - 38 85 390,
marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:
 Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,
m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paarltsjes zie info bij Paarltsjes)

Abonnementen

Observant wordt gratis verspreid op de
 universiteit en op diverse locaties in Maastricht.
 Belangstellenden kunnen Observant
 thuisgestuurd krijgen voor € 37,00 per
 academisch jaar.

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
 schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
 geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
 paarltsjes iedere week
 ook op internet:

www.observantonline.nl

TK: gerenoveerde halve
 carréboerderij(275m²), ommuurde
 tuin (1100m²) te Oud-Urmond: oa
 4slpk,2bk,grote study,kantoorruimte
 apart,wijkelder. T.0653482861

Enthousiast personeel gezocht voor
 ijswinkel Marks. Kom langs met je CV,
 St. Amorsplein 1 Maastricht

WANTED: Business student to intern at
 innovative e-learning start-up. For more
 info: www.5miles.nl/jobs/1 or email:
teri.gibson@5miles.nl

paarltsjes

TH: pied à terre in rustige , groene wijk
 in M'tricht Woonkamer,slaapkamer
 & badkamer.Van alle gemakken
 voorzien. Geen studenten. Vrijbl. Info:
 0654992928

Te Koop ruim dubbel woonhuis (5 en
 2 slk) unieke locatie, perc.3125m² aan
 bosrand bij Lanaken (BE). 485000eur.
 IDEALE KANGOEROEWONING!
www.orange-immo.be

Paarltsjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag
 tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop
 de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het
 appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping.

Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde
 Paarltsjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk
 voor de inhoud van de Paarltsjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaft van reden
 Paarltsjes te weigeren.

_____	€ 3,00
_____	€ 4,00
_____	€ 5,00
_____	€ 6,00
_____	€ 7,00
_____	€ 8,00

Maastricht University

Want a voice
 in the university?

Run for election in the
 University and Faculty
 Council Elections

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

Scheve mond?

Verwarde spraak?

Lamme arm?

MOND
 SPRAAK
 ARM

BEROERTE
 ALARM
 BEL 112

JEDEN
DIENSTAG

Riesen Schnitzel

mit Pommes und
0,5 Liter Bier

17,50

BRANDWEERKANTINE
CAPUCIJNENSTRAAT 21

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

23-03, 12.00 uur: dhr. Remigius J.H. Martens, MSc.	06-04, 12.00 uur: dhr.drs. Daniele Marcelli
23-03, 14.00 uur: mw. Wilhelmina A.M. Vingerhoets, MSc.	06-04, 14.00 uur: dhr. Honglin Chen, MSc.
23-03, 16.00 uur: mw. C.P. (Linda) van Zutphen, MSc.	12-04, 10.00 uur: dhr.drs. Patrick A.E. Domen
24-03, 12.00 uur: dhr.drs. Wilfred Truin	12-04, 12.00 uur: dhr.drs. Dirk A.A.M. Schellings
24-03, 14.00 uur: mw. Anna Gardumi, MSc.	12-04, 14.00 uur: mw. I.M. (Geor) Bakker, MSc.
24-03, 16.30 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Thomas Unger	12-04, 16.00 uur: mw. Ramona Backhaus, MSc.
29-03, 12.00 uur: mw.drs. Lucy J. McLellan	13-04, 12.00 uur: dhr. Bastiaan Boh, MSc.
29-03, 14.00 uur: mw. Mariken W. Van Gisbergen, MSc.	13-04, 14.00 uur: mw.drs. Wilma A. Boevink
29-03, 16.00 uur: mw. Taryn S.M. Taylor	13-04, 16.00 uur: dhr.drs. Martin W.F. van Leen
30-03, 14.00 uur: dhr.mr. Frank J.G. Nellen	19-04, 12.00 uur: dhr. Rio Putra Juni, MSc.
30-03, 16.00 uur: mw. Sophie E. van der Krieken, MSc.	19-04, 14.00 uur: dhr. Florian A. Heine, MSc.
31-03, 10.00 uur: dhr.drs. Dennis J.A.J. Oerlemans	20-04, 12.00 uur: mw.drs. Shanly Cesillia Seferina
31-03, 12.00 uur: mw. Jolien van der Geugten, MA	20-04, 16.00 uur: dhr. Michael P.É. Clerx
31-03, 14.00 uur: mw. Johanna W.A.M. (Anne-Claire) Bosmans, MSc.	21-04, 10.00 uur: mw. Desiree J.M.A. Beaujean, MSc.
31-03, 16.30 uur: inauguratie mw.dr. Susan W.E. Rutten	21-04, 12.00 uur: mw. J(Annemarië) H.M. Driessen, MSc.
05-04, 12.00 uur: mw. Marion J.F. Levy, MSc.	21-04, 14.00 uur: mw.drs. Marlou P.M. Adriaanse
05-04, 16.00 uur: dhr. Michiel B. Winkes, MSc.	21-04, 16.00 uur: Afscheidscollege Prof.dr. Grat van den Heuvel
	26-04, 12.00 uur: mw. Janske Reiling, MSc.
	26-04, 14.00 uur: mw. Marie S. Schleper, MSc.
	26-04, 16.00 uur: dhr. Andrej Auersperger Matic, LL.M.

Maastricht University

Interne vacatures

- **Communications Officer** at the Department of Data Science and Knowledge Engineering, FHS, 38 hours, sluitingsdatum 26 maart
Vacancy number: AT2017.69
- **PhD Student** Computational Neuroscience of Eating Behavior, FPN, 38 hours
Vacancy number: AT2017.70
- **PhD Position** in Intelligent Self-Organizing Systems, FHS, 38 hours
Vacancy number: AT2017.71
- De 'DUTCH database to Know' is op zoek naar een **junior onderzoeker**, FHML, 36-40 uur
Vacaturenummer: AT2017.72
- **Beleidsmedewerker Onderwijs** voor de FPN, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2017.73
- **PhD candidate** FHML/MHeNs/Department of Neurosurgery, 38 hours
Vacancy number: AT2017.74
- **IT beheerder Werkplekbeheer**, ICTS, 30.4-38 uur
Vacaturenummer: AT2017.75
- **Office Manager**, FPN/Department of Cognitive Neuroscience, 26-32 hours
Vacancy number: AT2017.76
- **Two PhD candidates** (FHML/Neurology and Genetics & Cell Biology/School MHeNS), 38 hours
Vacancy number: AT2016.247

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Klik op de link "Werken bij de UM" en vervolgens op "Vacatures". Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht).

www.maastrichtuniversity.nl

Geef
mij tijd.

Geef voor nieuwe doorbraken
in kankeronderzoek.
Ga naar kwf.nl/doneer

Samen komen we steeds dichterbij

Catastrofe

Ik identificeer mij intens met mensen die door het dolle heen zijn als de lente komt. Krokusjes maken me aan het huilen en een zonsondergang om 18:03 in plaats van 18:00 bezorgt me buikpijn van geluk. Op de eerste lentedagen heb ik de neiging om van die stomme spontane dingen te doen, zoals high-fives geven aan voorbijgangers of mensen met veel meer boodschappen dan ik voor laten gaan in de supermarktkrij. Van die dingen waarover mijn potentiële kinderen ooit zouden zeggen: "Jezus màn, doe normáál", terwijl ze met hun ogen rollen.

Anyway, ik was in zo'n bui en hij stond daar zo leuk met z'n sportsokken en zijn racefiets tegen de brug aangeleund. De zon scheen overal, maar vooral op het blinkend gouden croissantje dat hij in drie hapen naar binnen werkte. Zijn lichte ogen kleurden mooi met het blauwe water van de Maas - alhoewel, zo blauw was het water niet, maar mijn lente-high maakte alles mooier. Ik kreeg een woeste drang om op hem af te stappen en te zeggen hoe knap hij was, maar ik durfde niet. Ik glimlachte wel, en nam mij voor om hem, als ik hem ooit nog eens tegenkwam, te attenderen op zijn goede looks. Mijn potentiële kinderen zouden trots zijn omdat ik mezelf niet voor schut had gezet. Nog niet tenminste.

De avond van deze lentedag was misschien nog wel fijner: met rode wijnlippen en zelfgetekende tatoeages was ik met een groep vriendinnen gaan dansen in de buurt. We waren al een tijdje op het feest toen ik hem opnieuw zag. De sportsokken waren vervangen door een casual uitgaansoutfit: rood shirt, donkere broek, biertje in de hand. Ik dacht terug aan mijn voornemen en stapte op hem af. Zijn naam was moeilijk en hij kwam uit een land waar ik nog nooit geweest was, maar toen hij opeens zei dat hij mij herkende van op de brug voelde ik de lentevlinders weer opkomen.

Was dit dan liefde op het eerste gezicht? Ik was hem ook opgevallen, dus er moest wel een wederzijdse interesse zijn ontstaan. Er flitste van alles door mijn hoofd: de namen van onze toekomstige kinderen (Tamino, Jackie en Otis), waar de bruiloft moest plaatsvinden (Engeland in juni) en of ik mijn eigen achternaam zou houden (ja). Net toen ik uit pure vreugde een heel rondje voor de zaak wilde bestellen, bedankte hij mij voor mijn compliment, maar voegde eraan toe dat hij al een vriendin had. Vervolgens vroeg hij: "Waar is Cato eigenlijk een afkorting van? Catastrofe?"

Cato Boeschoten

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

"You! Are! Next!"

Onze burens hebben kinderen die nog moeten gaan studeren. Eentje gaat dit jaar beginnen. Het schaap twijfelt tussen verschillende mogelijkheden die vooral te maken hebben met de stad in kwestie. De studie is daarvan een afgeleide. Amsterdam? Utrecht? De jongedame in kwestie is hier opgegroeid dus die schrikt een beetje van een grote stad in het westen. Groningen dan? Is al bijna Spitsbergen en bovendien heb je daar enge corpballen, net als in Leiden trouwens. Veel gesteun en gekreun dus, tot ik zeg: *what about the UM?* Het kind schrikt, je gaat toch niet studeren in de stad waar je ook al naar school ging? Dat hebben haar - zeer verstandige - ouders haar bijgebracht. Ik zeg: luister, in het geval van de UM zou ik een uitzondering maken. Ga maar eens wat sites bekijken, van de studies, de Inkom en zo.

Vervolgens hoor ik een week niets, tot het arme kind met rode ogen van slapeloosheid en langdurig huilen weer voor me staat. "Ik *kàn* hier niet studeren", snikt ze, "de lat ligt hier te hoog. Heeft u de Inkomvideo gezien? Ze willen dat je je hier meet met 'legendes'! Met Steve Jobs, met de moeder van Harry Potter, met Malala en met een beeld van een man op een grote stoel, die zal ook wel heel belangrijk zijn..."

Het relaas maakt me nieuwsgierig. Dus ik bekijk die video. Over *Legends of Tomorrow*. En hoor Martin Luther King over zijn droom terwijl het standbeeld van de zittende Abraham Lincoln voorbijkomt, waarna Malala een toespraak houdt, en J.K. Rowling, en actrice Emma Watson (heb ik me laten vertellen door een jonger collega), vervolgens ramt Muhammad Ali nog iemand tegen de grond, terwijl Steve Jobs het rijtje afsluit.

Bottomline: volg je dromen, dat deden deze legendes ook, en dan word je er ook een. Want

na dit bombardement zwelt de muziek nog eens extra aan en zien we een meisje uit het Maastrichtse station komen en de fiets pakken, kennelijk goedgehumt op weg om een legende te worden. Dat geldt ook voor de jongelui die door allerhande UM-gebouwen struinen, en zeker voor de leden van de Werkgroep Inkom die onder gebulder van een Amerikaanse griezel-filmstem ("You! Are! Next!") met energieke blik de toekomst in kijken. Die vijf zijn nu al legendes, eigenhandig geregeld, knap toch? Ik probeer ons buurmeisje gerust te stellen. Dat ze zich niet moet laten intimideren door de natte droom van deze ouderejaars, dat er binnen deze prachtniversiteit echt heel veel studenten rondlopen die van-ze-lang-zal-ze-leven geen legende gaan worden, wat zeg ik: misschien wel niemand, dat dat ook helemaal niet erg is en dat ze natuurlijk wel ambitieus mag zijn en anderen tot voorbeeld kan nemen maar dat het allicht verstandig is om wat bereikbaardere voorbeelden te bedenken.

Ik wijs haar in dit verband fijntjes op de leden van ons Hoge College: een heer Boss, die zo voortreffelijk de lichtjes van de Brightlandscampus brandende houdt, een mevr. Lichtschicht die onlangs nog in een onwaarschijnlijke tijd een Catalaanse marathon liep, een Germanicus die in kleine kring heeft aangekondigd dat hij volgend jaar hetzelfde gaat doen en die overigens de woelige baren die zijn voorganger achterliet tot kalmte heeft gebracht. Allemaal prestaties van formaat, maar nog wel binnen het menselijke. En, zeg ik er in alle bescheidenheid bij, waarom niet ook eens naar mijn persoonsje gekeken? Wat is er carrièregewijs gezien inspirerender dan een loyale beleidsambtenaar? En zijn we zo bezien niet allemaal een beetje een legende? Het kind kijkt me opgelucht aan. Ik kijk net zo opgelucht terug. Weer een zieltje erbij.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder